

RECENSIE

De Dood is als een trieste clown

★★★★☆

DOE DE GROETEN AAN DE

GANZEN ZA 30/03 - ZO

07/04 | HETPALEIS |

ANTWERPEN |

WWW.HETPALEIS.BE

FOTO KURT VAN DER ELST

Als je niet meer leeft, waar ben je dan? En sta je op die plek dan oog in oog met de Dood? Allemaal vragen die regisseur Freek Vielen te binnen schoten, toen hij voor Het-Paleis een theatertekst voor kinderen vanaf 6 jaar schreef.

Doe de groeten aan de ganzen stelt het publiek voor aan een broer en een zus. De jongen leeft een beetje met zijn hoofd in de wolken. Als hij kon, zou hij een vogel willen zijn. Net als het diertje in de papieren zak, dat hij van een gewisse dood heeft gered. De laatste fase van het leven houdt de broer in de ban. In naam van de vogel vraagt hij zich luidop af waar je vertoeft als je geen 'morgen' meer hebt. In het 'land van gisteren'?

De zus noemt haar broer een rare vogel. Liefkozend, maar ook bezorgd, want de jongen is ziek. Ze besluiten een feestje te bouwen, omdat hun overleden hond Bobby er precies één jaar niet meer is. Ja, ook de verjaardag van de dood kan je vieren. Als er wordt aangeklopt, en de Dood in levenden lijve voor de deur staat, kleurt alles zwart.

Bij aanvang van het stuk acteren Tim David en Margo Verhoeven in de rol van broer en zus op minder dan een armlengte van het publiek. In hun rug een uit planken opgetrokken houten wand. Als ze de Dood als een onwelkome gast aanvankelijk op afstand willen houden, werkt hij zich letterlijk een weg naar binnen via luiken en kieren. De Dood, in de gestalte van gelauwerd circusartiest Danny Ronaldo, blijkt geen wildeman. Hij biedt berusting en troost. Als een trieste clown.

Commedia dell' arte

Vielen stelt in dit stuk voor jonge kinderen de dood niet mooier voor dan hij is. Toch is *Doe de groeten aan de ganzen* geenszins een zwartgallig stuk. Dat is grotendeels te danken aan de flair van de commedia dell' arte die via Danny Ronaldo in het stuk werd geïnjecteerd. Wat zwaar is, wordt licht. En met een vleugje magie is niets onmogelijk.

Dat resulteert in een resem hilarische scènes. Het beslag voor de taart eindigt van de kom op de grond met jonglerende eieren en een lawine aan meel. Muziekinstrumenten spelen, eens aangeraakt, verder uit zichzelf. Veertjes leiden een eigen leven in de lucht. Na die explosie aan emoties is er ruimte voor bewustwording, aanvaarding en zelfs ook loutering.

Op een bevattelijke manier doorloopt *Doe de groeten aan de ganzen* de verschillende fases van het klassieke rouwproces. En de ganzen? Dat zijn vogels die aan de aarde trekken. Winter wordt zomer, en zomer weer winter. En zo is er ook voor de mens een tijd van komen en gaan.

(id)